

CRUCEA ȘI PUMNALUL

Misiunea unui om în jungla de asfalt

David Wilkerson

life
PUBLISHERS INTERNATIONAL

Originally published in English as
THE CROSS AND THE SWITCHBLADE
Copyright © 1962 by David Wilkerson
Printed in the U.S.A.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2006 LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Springfield, Missouri, SUA
și LIFE PUBLISHERS ROMÂNIA
Str. Ady Endre nr. 33, 410002 Oradea, România
Tel. (0259) 436 264, fax (0259) 447 180
E-mail: liferom@rdslink.ro, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Traducerea: *Sorina Mureșan*
Editarea: *Anca Curpaș*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILKERSON, DAVID

Crucea și pumnalul: misiunea unui om în jungla de asfalt /
David Wilkerson, John Sherrill, Elizabeth Sherrill; trad.: Sorina
Mureșan; ed.; Anca Curpaș. - Oradea : Life, 2006

ISBN (10) 973-7908-19-8 ; ISBN (13) 978-973-7908-19-3

- I. Sherrill, John
- II. Sherrill, Elizabeth
- III. Mureșan, Sorina (trad.)
- IV. Curpaș, Anca (ed.)

284.57

Romanian edition.

Printed in Romania by *Tipografia LES s.r.l.*
440097 Satu Mare, Str. Arenei 16
Tel. (0261) 768352, fax (0261) 730454

DE LA DELICVENȚĂ LA ELIBERARE

„Doamne drag, sunt cel mai mizerabil păcătos din New York. Nu cred că mă vrei. Dar dacă mă vrei, iată-mă, sunt al Tău.“

În timp ce Nicky vorbea, încăperea se cufunda treptat în tăcere. Eram martorii unui miracol . . .

Soñiei mele, Gwen

CAPITOLUL 1

Toată această ciudată aventură a început într-o noapte târzie când, stând în biroul meu și citind revista *Life*, am întors o pagină.

La prima vedere pagina nu părea să ofere ceva care să mă intereseze. Cuprindea un desen în creion al unui proces ce se desfășura în New York, la 350 de mile depărtare. Nu vizitasem până atunci New York-ul și nici n-aș fi dorit să mă duc într-acolo, decât probabil pentru a vedea Statuia Libertății.

Mă pregăteam să întorc repede pagina, când privirea mi-a fost atrasă de ochii unui chip din imagine. Era un băiat. Unul din cei șapte băieți judecați pentru comiterea unui omor. Artistul a surprins o privire atât de plină de tulburare, de ură și disperare, încât am dat pagina înapoi ca să privesc mai îndeaproape. Și, în timp ce priveam chipul băiatului, am început să plâng.

– Oare ce se întâmplă cu mine? am spus cu glas tare, ștergându-mi o lacrimă. M-am uitat la fotografie cu mai multă atenție. Toți băieții erau adolescenți. Niște băiețandri, aparținând unei bande numită Dragonii. Sub fotografia lor se povestea cum au atacat și omorât un tânăr de cincisprezece ani, infirm, în urma unei poliomelite, cu numele de Michael Farmer. Cei șapte băieți l-au străpuns pe Michael de șapte ori cu cuțitele în spate și apoi l-au bătut cu centuri militare. După aceea, au părăsit locul crimei, ștergând sângele victimei de propriul lor păr și spunând: „Bine l-am mai găurit.“

Povestea m-a revoltat. Mi-a întors stomacul pe dos. În micul nostru orașel de munte, astfel de lucruri, chiar cu îngăduință privite, păreau de necrezut.

De aceea am fost luat prin surprindere și am amuțit la un gând care mi-a sărit dintr-o dată în minte, ca și cum ar fi venit de altundeva:

Du-te la New York și ajută-i pe acești băieți.

Am râs la gândul ăsta. Eu să mă duc la New York? Un predicator de țară să dea buzna într-o situație despre care nu știa nimic?

Du-te la New York și ajută-i pe acești băieți. Gândul era tot acolo, mai viu ca oricând, aparent total independent de restul sentimentelor și ideilor mele.

– Aș fi un prost dacă aș urma un asemenea gând. Nu știu nimic despre astfel de băieți. Și nici nu vreau să știu nimic.

Dar nu-mi folosea la nimic. Ideea stăruia: trebuia să plec la New York și, mai mult, trebuia să plec imediat, în timp ce procesul era încă pe rol.

Pentru a se înțelege cât de radicale se dovedeau implicațiile unei asemenea idei pentru mine, este necesar să se știe în primul rând că, până în momentul în care am întors pagina din acea revistă, elementul neprevăzut lipsea cu desăvârșire din viața mea. Previzibilă, dar împlinitoare. Slujeam într-o mică biserică de munte din Philipsburg, în Pennsylvania care creștea încet, dar constant. Aveam o clădire nouă, o casă parohială nouă și fonduri spornice pentru activitățile misionare pe care le desfășuram. Aveam o oarecare satisfacție în privința acestei creșteri lente, deoarece, cu patru ani în urmă, când împreună cu soția mea Gwen sosisem în Philipsburg ca pretendenți la amvonul vacant, biserica nu avea nici măcar o clădire proprie. Grupul credincioșilor care avea pe atunci cincizeci de membri se aduna într-o casă particulară, folosind parterul ca locaș de adunare și etajul drept parohie.

Când comitetul de conducere ne-a arătat clădirea, mi-aduc aminte că unul din tocurile soției mele a intrat în podeaua așa-zisei parohii.

– Ar trebui făcute unele reparații, a recunoscut una din femeile bisericii, o doamnă mai robustă, îmbrăcată într-o rochie de bumbac cu imprimeuri. Îmi amintesc că am observat cum încheieturile degetelor de la mâini aveau crăpături, iar acestea erau pline cu pământ de la munca din fermă. Acum vă lăsăm să vă uitați singuri pe-aici prin preajmă.

Și astfel, Gwen și-a continuat singură turul de inspecție a celui de-al doilea nivel. Îmi dădeam seama după felul în care închidea ușile că nu era fericită. Însă șocul cel mai puternic l-am primit în momentul în care ea a deschis un sertar din bucătărie. Când am auzit-o țipând am urcat scările în fugă. Mișunau de colo-colo vreo șapte-opt gândaci de bucătărie, negri, mari și grași.

Gwen trânti sertarul la loc.

– O, Dave, nu m-am putut stăpâni! Începu ea să plângă.

Și fără să aștepte să-i răspund, a luat-o la fugă pe scări în jos, tropăind zgomotos cu tocurile ei înalte. M-am scuzat în grabă în fața Comitetului și m-am dus după Gwen până la hotel – singurul hotel din Philipsburg – unde am găsit-o așteptându-mă împreună cu fetița.

– Îmi pare rău, iubitele, spuse Gwen. Cei de-acolo sunt niște oameni drăguți, dar mor de frică atunci când văd gândaci de bucătărie.

Împachetase deja toate lucrurile. Era clar că, în ce o privea pe Gwen, Philipsburg, Pennsylvania, trebuia să-și caute alt prețendent la amvon.

Dar lucrurile nu s-au întâmplat așa. Nu puteam pleca înainte de lăsarea serii, întrucât eram programat să predic la serviciul de duminică seara. Nu-mi aduc aminte dacă a fost sau nu o predică bună. Totuși, ceva părea să-i fi atins pe cei cincizeci de oameni din casa ce ținea loc de biserică. Câțiva dintre fermierii cu mâini aspre care stăteau în fața mea își suflau nasurile în batiste. Mi-am încheiat predica, iar în mintea mea goneam deja cu mașina printre dealuri, departe de Philipsburg când, pe neașteptate, un domn bătrân s-a ridicat în picioare și a spus:

– Reverend Wilkerson, ați dori să veniți și să ne fiți păstor?

Era un lucru foarte neobișnuit ca cineva să se ridice în timpul serviciului și să vorbească, astfel încât toată lumea a fost luată prin surprindere, inclusiv eu și soția mea. Oamenii din această mică adunare, membri ai bisericii Adunarea lui Dumnezeu, au încercat să-și aleagă un păstor, dintre mai mulți candidați. Erau în impas de câteva săptămâni, iar acum, bătrânul domn Meyer a luat problema în mâna lui și m-a invitat de acolo din sală să le fiu păstor. Și în loc să stârnească spiritele, s-a pomenit înconjurat de capete și voci aprobatoare.

– Duceți-vă afară și discutați un pic cu soția dumneavoastră, spuse domnul Meyer. Noi vă vom susține de aici.

Afară, în întunericul din mașină, Gwen era tăcută. Debbie adormise în coșul ei de pe bancheta din spate. Valiza noastră era sprijinită de coș, pregătită de plecare. În tăcerea soției mele era un protest mocnit împotriva gândacilor de bucătărie.

– Avem nevoie de ajutor, Gwen, am spus la repezeală. Cred că ar trebui să ne rugăm.

– Întrebă-L despre gândaci! spuse Gwen în șoaptă.

– Bine. Pentru asta am să mă rog.

Mi-am plecat capul. Acolo, în întuneric, lângă bisericuță, am experimentat acel gen special de rugăciune în care vrei să afli voia Domnului cerând un semn. Se numește „așezarea lânii înaintea Domnului“, asta pentru că, atunci când Ghedeon a vrut să afle voia Domnului cu privire la el, a cerut să i se arate un semn cu acea lână. A așezat pe pământ lâna unui miel și l-a cerut Domnului să acopere cu rouă locul de jur împrejurul lânii, iar lâna să rămână uscată. Dimineața, iarba era încărcată cu rouă, dar lâna lui Ghedeon rămăsese uscată: Domnul îi dăduse un semn.

– Doamne, am spus eu cu glas tare, doresc să pun o „lână“ înaintea Ta, acum. Suntem aici, pregătiți să facem voia Ta, dacă vom afla care este aceasta. Doamne, dacă dorești ca noi să rămânem aici în Philipsburg, Te rugăm să ne-o faci de cunoscut

determinând Comitetul să ne voteze în unanimitate. Și fă-i să hotărască singuri să doteze casa parohială cu un frigider modest, cu o sobă . . .

– Și, Doamne, a spus Gwen întrerupându-mă, pentru că tocmai atunci se deschidea ușa bisericii și Comitetul se îndrepta spre noi, fă-i să se ofere singuri să ne scape de gândacii!

Toată adunarea a ieșit afară în urma Comitetului și s-a strâns în jurul mașinii lângă care stăteam acum eu cu Gwen. Domnul Meyer își dresese glasul. În timp ce vorbea, Gwen îmi strângea mâna în întuneric.

– Reverend Wilkerson și doamnă Wilkerson, spuse el. Apoi făcu o pauză și începu din nou. Frate David. Soră Gwen. Am votat și toată lumea a fost de acord să fiți noul nostru păstor. În unanimitate. Dacă vă hotărâți să rămâneți, vom repara casa parohială, o vom dota cu o sobă și cu alte lucruri, iar sora Williams va face fumizarea.

– Ca să scăpăm de gândacii aceia de bucătărie, adăugă doamna Williams, adresându-se soției mele.

În lumina care cădea pe gazon prin ușa deschisă a bisericii, puteam vedea cum Gwen plânge. Mai târziu, la hotel, după ce am terminat de strâns mâinile tuturor celor din jurul nostru, Gwen mi-a spus că este foarte fericită.

Și am fost fericiți în Philipsburg. Viața de predicator de provincie îmi venea de minune. Cei mai mulți dintre membrii bisericii erau fermieri sau mineri, oameni cinstiti, temători de Dumnezeu și generoși. Aduceau zeciuială din conserve, ouă, unt, lapte și carne. Erau oameni creativi, fericiți, pe care nu puteai decât să-i admiri și de la care aveai ce învăța.

Cam pe la sfârșitul primului an de păstorire am cumpărat un teren vechi de base-ball, la margine de oraș, unde Lou Gehrig jucase o dată un meci. Îmi amintesc că în ziua în care stăteam pe locul jucătorului principal din ofensivă și mă uitam la terenul din jurul casei, L-am rugat pe Domnul să ne construiască o biserică,

cu piatra de temelie chiar pe locul aceluia jucător și cu amvonul pe locul jucătorului principal din defensivă.

Am construit casa parohială la un pas de biserică și atâta timp cât Gwen a fost stăpâna casei nici un parazit n-a avut vreo șansă de supraviețuire. Era o casă mică, drăguță, vopsită în roz, cu cinci camere și verandă, cu vedere spre dealuri într-o parte și spre crucea albă a bisericii în cealaltă parte.

Gwen și cu mine am muncit din greu în Philipsburg și am avut un anume succes. În seara de Revelion a anului 1958 eram două sute cincizeci de oameni în parohie, inclusiv Bonnie, noua noastră fetiță.

Dar eu nu aveam liniște. Începusem să am un fel de nemulțumire spirituală care nu putea fi satisfăcută doar privind la noua clădire a bisericii, construită în vârful dealului pe cinci pogoane de pământ, sau la bugetul dedicat activităților misionare aflat în creștere, sau la mulțimea așezată în scaunele bisericii. Îmi amintesc cu exactitate noaptea în care am recunoscut lucrul acesta, la fel de bine cum își amintesc oamenii evenimentele importante din viața lor. Era 9 februarie 1958. În noaptea aceea hotărâsem să-mi vând televizorul.

Era târziu, Gwen și copiii dormeau, iar eu stăteam în fața televizorului urmărind programul. Era un spectacol cu un dans banal în care un grup de fete foarte sumar îmbrăcate, în niște costume abia vizibile, treceau în pași de dans dintr-o parte într-alta a scenei. Mi-aduc aminte cât de anost mi s-a părut totul dintr-o dată.

– Începi să îmbătrânești, David, îmi spusei eu ca o avertizare.

Cu toate strădaniile mele, nu-mi puteam scoate din cap povestioara răsuflată a unei fete – care o fi aceea? – o fată al cărei destin pe scenă ar fi trebuit să fie de un interes palpitant pentru orice privitor.

M-am ridicat și am învârtit butonul, urmărind cum tinerele fete dispăreau într-un punct mic din centrul ecranului. Am ieșit din sufragerie, m-am dus în biroul meu și m-am așezat în scaunul pivotant din piele maro.